

JOCK EVELIN

Tranzitos

Érdekel valakit, hogy mit látok azonkívül, hogy semmit? Szájadon a mosoly, mint felszínen a hínár, hagyja, hogy az ár döntsön, alakot ki kínál. De vajon ez a mosoly mindig képlékeny, nem oldható-e fel, nem fényérzékeny? Egyáltalán mi az, hogy fény? Van-e afterlájf, és ha cserepes, kell-e az a bizonyos szájf-ény, hogy ne legyen olyan, mint én, tudod, olyan összetört lény a lelke közepén...

De mégis összetört, mert tőle távolra küldte az Isten mindazt, mi gátolta, neki mégis börtön a szabad lélek, úgy akar megölni, hogy még éljek.

Haza akarok menni! – merész kijelentés, hisz kinek valóság az otthon, kinek egy jelenés, messze lakom onnan, ahova mennék, de érzem az euforikus távolsági mezsgyét. Nem vagyok otthon, s mégis otthon vagyok, fáj a szívem, hogy innen elgyaloglok, lebeg a teher, fehér a szeder, mert lilás színét kiszívta az ember.

Hogy melyik ember? Pontosan az, amelyiknek minden kocsma pontosan ugyanaz, amelyik fejjel megy neki a falnak, amely a végét keresi a dalnak, amelyik elutazik, csak hogy hazaérjen, amelyik elköltözik, hogy hagyományt védjen, amelyik tovább tanul, hogy sikeres legyen, amelyik gyárban kuksol, hogy legyen mit egyen. Elhagylak, haza, pedig te vagy a kedvesem, imádlak, tudod, s szeretlek rendesen. Jövődről gondoskodom, pénzt utalok neked, majd, majd mondd meg a gyerekünknek, hogy... sajnálom, sajnálom... Évek után visszajövök, s tudom, hogy a szívem a torkomban ver majd, hogy majd el sem hiszem, mennyit változtál, mióta nem voltam veled, mégis azt kiáltod, csak én kellek neked, hogy jöjjenek vissza, de én nem teszem. Hogy miért? Azért, mert éjjel felébredek – a lelke szanaszéjjel, hogy védjel vagy kétely, kérlek, csak kérj el pár napra a munkából, mert hiányzol. Pár napra csak, hogy lássam, hogy vagy, utána azt akarom, hogy a vonat oda vigyen, ahol kezdődik a tudat. Lelkemet rád hagyom, a kulcsot átadom, találkozunk még, ha átmegegyek az álmodon.

JOCK EVELIN Érmihályfalván született, 18 éves, az Ady Endre Elméleti Líceum végzős tanulója. Gyerekkora óta ír több műfajban, felcseperedve viszont a versekkel kötött életre szóló barátságot.

Ceruzahegyező

Érték vagyok itthon, a tégl a falban, egy random X-faktoros ritmus a dalban, a ceruzában a bél, a késen az él, egy hiper-szuperül elfuserált életben a cél, acél, amely csak egy ötvözet, akkor leszek, ha a vas felöltöztet. Talpig bőrben az ismeretlenbe tartok, elmondok mindent, amit akartok, először is én vagyok a dupla ikszes kromoszóma, akinek ami kicsit is új, az egy veszélyzóna. Itthon én én vagyok, de ott valaki más, aki maga köré egy nagy védő árkot ás.

Torkomból, mint dinnyéből, kicsattan a lék, vajon jó-e az árokba ez a töltelék? Tölt-e lék egy ilyen árkot, amely félelmem zátonyán átrágott? Megtelik-e annyira, hogy többé ne féljek, hogy az ismeretlenbe két jobb lábbal lépjek? Hisz el kell menni, ezt védj jól a szívedbe, a tudást nem kaphatod meg itthon hitelbe.

Én nem félek, de anyám fél, ezért lila és sárga a vér, mert nem olvad össze, hanem el van választva, így lépek egy kis faluból egy vadi új századba. Századbarát vagyok, és ez a század egy város, amely struktúrája csöppet sem szabályos. Ceruzám még mindig van, de csöppet sem menő, az értékrendszer e tájt folyamatosan nő – itt már nem vagyok sztár, de azért még tetszem, a ceruzámon a radírt állandóan növesztem, hogy tetsszen a városnak, az új otthonnak... vagyis a városnak, ami befogad.

De van a világ, ami olyan perspektíva, mintha egy ág lenne a fából kiindulva. Most én vagyok a madár a vékonyka ágon, mindenki tudja, hogy pont rá gondoltam, pont arra a csoportra, amelyet társadalomnak csúfol a közporta. Ha e csoport játszik Adj, király, katonát! – lehet, nem kapok ma este vacsorát, ha kiállítanak, lehet, megtapsolnak, vagy lánckerékkel a földbe taposnak, lehet, senki leszek vagy egy ceruzahegyező vagy a világ cirkušában egy hóbortos rendező, de lehet, hogy nem, lehet, hogy igen, e három szobában feloszlik a szívem.

Ami itt, az itthon, de ami ott, az otthon? Ha elmegyek, otthon leszek, ha maradok itthon?

Eléd hurcolnak, hazám, míg hallgat a lélek és az ész, én itthon, otthon és messze is egy vagyok : ceruzahegyező művész.

